

[Munich-Petersen.]

til Finansloven, er det netop afgørende, hvilken principiel Indstilling man har til det bestaaende Samfundssystem.

Ordføreren for Venstre og for Det konservative Folkeparti har klaget over, at de sociale Udgifter er saa store. Det er selvfølgelig rigtigt, at den hele Sum af sociale Udgifter er større, end den har været for en Del Aar tilbage. Men hvorfor er Udgifterne steget? Fordi det kapitalistiske Samfundssystem, som de Herrer er Tilhængere af, skaber saa kaotiske Forhold, at der bliver denne kæmpemæssige Arbejdsløshed, denne Nød og Elendighed i de store Masser af Folket. Men ser man paa de sociale Udgifter, og betragter man samtidig den Mængde Mennesker, som har Brug for Understøttelser, og ser man paa den Sum, der gennemsnitlig bliver hver enkelt af disse til Del, og man samtidig erindrer sig deres elendige Livsvilkaar, saa maa man slaa fast, at de sociale Udgifter er blevet formindsket, at den Andel, der bliver til hver enkelt, er blevet mindre, og at altsaa de sociale Udgifter maa siges at synke her i Landet.

Hvad angaar Skatterne, saa siger man, at de er store. Ja, de indirekte Skatter er jo store. De indirekte Skatter er jo saa mange Gange større end de direkte Skatter — de indirekte Skatter, som netop bygger paa det formelle Lighedsprincip, som de borgerlige Partier er Tilhængere af, at man tager lige meget fra hver, ligegyldigt, hvad vedkommende har Raad til at betale, dette formelle Lighedsprincip, som Landbrugsministeren forleden erklærede sig for Tilhænger af, idet han erklærede, at naar man støttede de mindre Landbrugere, maatte man ogsaa støtte Godsejerne. Paa dette formelle Lighedsprincip opbygger man et Lighedsprincip, som aldrig kan blive noget Lighedsprincip, fordi den store ubemidlede Befolkning naturligvis i mindre Grad har Raad til at betale Afgift paa deres nødvendige Forbrug end de, der har de store Indtægter. Derfor er det saa karakteristisk for det bestaaende System, at netop langt den største Del af Skatterne er indirekte Skatter. Altsaa, Staten faar sin Indtægt først og fremmest gennem en Plyndring af den store Befolkning.

Og hvad angaar Statens Udgifter, da er det jo saaledes, at adskillige Millioner ødsles bort til Udgifter, som den store Befolkning og især Arbejderklassen ingen Interesse kan have i. Det er de store Poster til Krigsministeriet og Marineministeriet paa henholdsvis 32½ Mill. Kr. og 12,1 Mill.

Kr., selv om man ser bort fra det, som paa disse Budgetter er opført til Fyrvæsenet, Geodætisk Institut, Tøjhusmuseet og Pensioner m. v. Dertil kommer 1,3 Mill. Kr. til det borgerlige Militærvæsen, som man skjuler under Indenrigsministeriet. Der er Udgifter paa 2¼ Mill. Kr. paa Kirkeministeriets Budget og de øvrige Kirkeudgifter, som skjuler sig, fordi der er tillagt Kirken Midler, som rettelig hører hjemme i Statskassen; der er Apanage til Kongen paa 1 Mill. Kr., til Kronprinsen og Prins Valdemar paa 72 000 Kr., Ministrenes Lønninger og Repræsentationstillæggene til en Sum af 238 000 og derudover, hvad der betales i Ministerpensioner. Og der er de store Udgifter til de højeste Tjenestemandslønninger overhovedet, deriblandt ogsaa den paa 1,1 Mill. Kr., som ydes som Udetillæg til Gesandter, Legationssekretærer og andre, der befinder sig i Udlandet. Hvis man gennemførte det Forslag, som jeg fremførte ved Finanslovforslagets anden Behandling om at nedskære de Tjenestemandslønninger, der ligger over 7 000 Kr., til denne Sum, vilde Staten derved kunne spare over 1½ Mill. Kr.

I Honorarer betaler Statskassen aarlig 3,7 Mill. Kr., og heraf udgør alene Tjenestemandshonorarer, som altsaa ydes for Dobbeltbeskæftigelse eller er en Følge af, at Tjenestemændene faar ekstra Betaling for Arbejde, som burde være indbefattet i deres pligtige Arbejde, 1½ Mill. Kr. Selv Resten af disse Honorarer er for største Delen Honorarer til Folk, som har Dobbeltbeskæftigelse. Man burde, hvis det var nødvendigt at have særlige Folk til dette Arbejde, ansætte Folk til at udføre det. Hvis det derimod er Arbejde, der naturligt hører ind under Tjenestemændenes Arbejde, maatte det kunne ydes for den Løn, som betales. — Der er ligeledes en uendelig Række andre mindre Summer, hvoraf jeg fremførte en Del ved Finanslovforslagets jaskede anden Behandling.

Lægger man alle disse Summer sammen, faar man en Sum paa mindst 60 Mill. Kr., som Staten kunde og burde spare. Dette Forhold, dels det, at Indtægterne skaffes for største Delen ved Plyndring af Forbrugerne, og dels dette, at man giver Penge ud til ganske meningsløse Ting, viser, at det netop er en ægte kapitalistisk Finanslov efter de bedste kapitalistiske Mønstre. Dette begrundes, at et Arbejderparti maa stemme mod dette Finanslovforslag.

Edvard Sørensen: Nu da Socialreformen har virket et halvt Aars Tid, begynder